

Antecedents

La mort de Joseph Guthrie

Des de fa ja uns anys que l'Illa de Nova Providència ha esdevingut el major focus de comerç i activitat pirata de tot el carib.

Quan l'antic governador de Nassau (capital de Nova Providència), Joseph Guthrie, era viu i dirigia l'Illa, tot anava bé per a l'Imperi.

Joseph s'encarregava de dirigir el major focus de comerç del carib britànic, i al temps de donar refugi a aquells corsaris que atacaven les rutes comercials de altres països. Les mercaderies furtades es revenien a Nassau i la Corona Britànica obtenia la seua part del botí, com sempre.

Tot s'embolicà quan arribà Philip Hull, el fill bastard d'un Lord Britànic. Philip, nou comandant de la Royal Navy al carib, va decidir capturar a tots els pirates que comerciaven a Nassau, trencant el delicat "quid pro quo" comercial que havia establert el governador durant els darrers anys amb pirates i corsaris.

El governador, Joseph Guthrie, li va fer front i això li va costar la vida. Joseph fou assassinat per la nit al seu llit durant una incursió d'uns corsaris anglesos.

La Royal Navy estava prop de les costes de Nova Providència. El desordre a Nassau, provocat per la mort del governador, donava la oportunitat als britànics de atacar i fer-se amb el control de l'Illa.

Tot semblava perdut per a Nassau.

La primera Resistència

La mort de Joseph va provocar una reacció major de la que Philip es pensava. Durant els primers dies d'assetjament a l'Illa, la Royal Navy va patir nombrosos danys i baixes al provar d'apropar-se directament a la platja de Nassau.

Els canons del fort tenien molt més abast i potència que els de les naus britàniques. I ara arribaven notícies de diverses naus pirates que venien a lluitar per defendre Nassau. Per sort per a la Royal Navy, prou tropes havien desembarcat ja a l'altre extrem de l'Illa i avançaven cap a Nassau creuant l'Illa.

Però el governador estava mort, qui i com estava organitzant aquesta resistència era tot un misteri per a Philip Hull.

La República Pirata de Nassau

Així que això era. Philip mantenia la mirada desafiant a aquella jove, a la que havia demanat parlament poques hores abans.

Mirant a Elisabeth Guthrie, la filla de Joseph Guthrie, només podia pensar que vindre a aquell lloc de reunió havia sigut una mala idea.

D'alguna manera inexplicable per a Philip, en pocs dies, aquella jove havia aconseguit proclamar-se governadora de Nassau, i el més complicat, havia aconseguit que aquella tropa de pudents criminals li fera

costat.

Philip assitia atònit a la lectura del "Codi de la República Pirata de Nassau". Un seguit de estúpides normes, que aquella insignificant doneta pretenia imposar a l'Illa, inclús a ell, el representant de la Corona i la Royal Navy a aquella part del mon.

Philip no podia permetre-ho, si havia acabat amb el pare, acabaria amb la filla.

La dificultat amb la que va desembeinar l'espasa li va recordar breument que no era precisament famós per les seues habilitats al combat, més bè per les estratègies que teixia des de la confortable cabina de la seua nau. Però només era una fràgil jove, inclús un desentrenat oficial de la Marina Real com ell podria acabar amb ella fàcilment.

Mentre sentia el gelat acer de l'espasa d'Elisabeth travessant el seu estomac, Philip s'adonà de que tot s'havia acabat per a ell. Caigué a terra entre espantosos dolors, però podia sentir els crits dels seus homes barrejats amb els dels pirates. La guerra havia començat.

La Batalla de Nova Providència i la màgia negra de LeCuc

La boira començava a escampar-se de forma antinatural entre les cames dels tremolosós soldats de la Corona. Un fred gèlid penetrava als ossos i feia dolorós qualsevol moviment. Els crits semblaven vindre des de tot arreu, i l'espera es feia més insuportable que la batalla mateixa.

Els pirates de LeCuc ja havien arribat a defendre Nova Providència. Pocs soldats havien fet cas dels rumors de poders sobrenaturals, pactes amb dimonis i temibles pirates que no morien mai en batalla. Si la situació de les tropes que havien arribat a l'Illa ja era precària, ara mateix era desastrosa.

De sobte els crits van emmudir. Tots esperaven l'atac imminent dels pirates-dimoni de LeCuc, sense saber que es trobarien davant d'ells. Però foren unes llargues llengües de foc les que travessaren aquella espesa boira. Ara eren els crits de dolors dels soldats i l'olor a carn cremada el que envaïa l'ambient.

Christopher va soltar l'espasa mentre donava mitja volta i començava a córrer. No mirava enrere, ni volia, però de reüll, li va semblar vore unes ombres negres amb banyes i espasses a ambdues mans que apareixien corrent i cridant en mitat de la boira.

El só de les espasses travessant i esgarrant la carn, i els crits de dolor dels seus companys li feien córrer més ràpid del que mai havia imaginat que fos possible. Ho feia amb la sensació de que en qualsevol moment sentiria la freda punxada de l'acer a la seua esquena, o pot ser una de eixes llengües de foc el calcinaria per complet, però estava decidit a no deixar de córrer per res del món.

Quan arriba a la platja estava completament exhaust i respirava ja amb molta dificultat. Però no podia parar. Les barques partien de la platja cap al refugi de les naus, només li faltava un poc més per arribar.

Quasi no podia creure que estiguera dalt de aquella barca, remava amb les poques forces que li quedaven, mentre li pegava una darrera mirada a aquella maleïda illa. No sabia que passaria amb ell i la resta de soldats de la Royal Navy ara, però una cosa tenia clara, fugiria d'aquelles maleïdes terres per no tornar mai.